

szym artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziemi Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279).

§ 2. Do postępowania przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 110, poz. 976 i z 1938 r. Nr 3, poz. 16), o ile rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej.

§ 3. 1. Władzą orzekającą o przejęciu na własność Państwa nieruchomości, o których mowa w art. 41–42, jest powiatowa władza administracji ogólnej jako władza osiedleńcza.

2. Postępowanie w sprawie przejęcia nieruchomości na własność Państwa wszczyna się z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej.

§ 4. Za władze, które były właściwe w rozumieniu art. 41, ust. 1 do wydania zarządzenia lub udzielenia zezwolenia na objęcie w posiadanie opuszczonych nieruchomości, uważa się Państwowy Urząd Repatriacyjny, urzędy ziemskie i powiatowe władze administracji ogólnej.

§ 5. 1. Postępowanie w sprawie przyznania odszkodowania w naturze wszczyna się na wniosek strony. Wniosek ten złożyć należy władzy administracji ogólnej pierwszej instancji jako władzy ziemskiej właściwej ze względu na miejsce położenia przejętej nieruchomości, w ciągu 6 miesięcy od daty wykonalności orzeczenia o przejęciu nieruchomości na własność Państwa, pod rygorem utraty uprawnień do odszkodowania.

2. Termin wskazany w ustępie poprzedzającym przedłuża się w stosunku do osób przybyłych z zagranicy o jeden rok.

§ 6. 1. Władza, wskazana w § 5 ust. 1, jest właściwa do orzekania o szacunku nieruchomości, przejętej na własność Państwa, a w przypadku, gdy nieruchomość mająca być przedmiotem odszkodowania, położona jest w tym samym powiecie, w którym znajduje się przejęta nieruchomość – również i do orzekania o przyznaniu odszkodowania w naturze.

2. Orzeczenie o przyznaniu odszkodowania w naturze może zapaść dopiero po nastąpieniu wykonalności orzeczenia o szacunku przejętej nieruchomości.

3. Jeżeli nieruchomość mająca być przed-

miotem odszkodowania znajduje się w innym powiecie, do orzekania o przyznaniu odszkodowania w naturze powołana jest powiatowa władza administracji ogólnej, właściwa ze względu na miejsce położenia tej nieruchomości; władzy tej należy po nastąpieniu wykonalności orzeczenia o szacunku przejętej nieruchomości przesłać akta sprawy wraz z wnioskiem o przyznanie odszkodowania w naturze.

§ 7. Orzeczenie o przyznaniu odszkodowania w naturze wydaje się po zasięgnięciu opinii powiatowej komisji osadnictwa rolnego.

§ 8. 1. Szacunek nieruchomości ziemskiej przejętej na własność Państwa, jak również szacunek gospodarstwa (działki) nadawanego tytułem odszkodowania w naturze ustala się, stosując odpowiednio przepisy art. 21 i wydanych na jego podstawie rozporządzeń.

2. Najwyższą granicą odszkodowania jest gospodarstwo (działka) o obszarze nie przekraczającym 100 ha powierzchni ogólnej, niezależnie od wielkości użytków rolnych tej powierzchni.

3. W przypadku niemożności wydzielenia odszkodowania w naturze ściśle odpowiadającego szacunkowi nieruchomości, przejętej na własność Państwa, nadaje się gospodarstwo (działkę) o wartości wyższej. Nadwyżka wartości ulega spłacie w trybie przewidzianym w art. 24.

§ 9. Do nieruchomości ziemskich przejętych na własność Państwa oraz do nieruchomości nadanych tytułem odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy o wpisywaniu do ksiąg hipotecznych (gruntowych) prawa własności nieruchomości, przejętych na cele reformy rolnej z tym, że podstawą wpisu w księdze wieczystej własności na rzecz Skarbu Państwa jest odpis wykonalnego orzeczenia o przejęciu nieruchomości, a podstawą wpisu własności nadanej nieruchomości – odpis wykonalnego orzeczenia o przyznaniu odszkodowania.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kociot

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Józef Dubiel

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

250

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 czerwca 1947 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych.

Na podstawie art. 11 ust. 2 i art. 16 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach spo-

łecznych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 219) i art. 3 dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbo-

wych organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64) w brzmieniu dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 209) zarządzam, co następuje:

§ 1. Powołane w niniejszym rozporządzeniu:

- a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 219);
- b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

Do art. 4 ust. 1.

§ 2. 1. Przewodniczący obywatelskiej komisji podatkowej ustanawia stale trzy kompiety określając ich właściwość terytorialną. W skład każdego kompletu wchodzi jeden ławnik lub jego zastępca wyznaczony z grona tych ławników lub zastępców, którzy zostali powołani spośród kandydatów, przedstawionych przez organizacje zawodowe zrzeszające podatników.

2. Przydziału spraw do załatwienia przez poszczególne komplety dokonuje przewodniczący komisji.

§ 3. 1. O terminie posiedzenia kompletu obywatelskiej komisji podatkowej przewodniczący lub jego zastępca zawiadamia na piśmie kierownika zespołu lustratorów społecznych przy urzędzie skarbowym (rewizyjnym) najpóźniej na trzy dni przed terminem posiedzenia. Kierownik zespołu wyznacza każdorazowo przedstawiciela zespołu lustratorów społecznych, który uczestniczy w posiedzeniu kompletu z głosem doradczym.

2. Niewzięcie udziału przez przedstawiciela zespołu lustratorów społecznych w posiedzeniu kompletu obywatelskiej komisji podatkowej nie wpływa na ważność orzeczeń kompletu.

Do art. 5.

§ 4. Naczelnik urzędu skarbowego (rewizyjnego) wyznacza obywatelskiej komisji podatkowej odpowiednie pomieszczenie w lokalu urzędu do wykonywania czynności urzędowych.

Do art. 6 ust. 1.

§ 5. Obywatelska komisja podatkowa jest powołana do orzekania o wysokości podstawy opodatkowania w zakresie podatków bezpośrednich i danin, pobieranych na rzecz Skarbu Państwa, zarówno co do rocznych wymiarów podatku, jak i co do wymiarów i domiarów zaliczek na podatki.

Do art. 6 ust. 3 pkt 1.

§ 6. Przed przekazaniem sprawy do obywatelskiej komisji podatkowej urząd skarbo-

wy (rewizyjny) obowiązany jest wezwać podatnika do skorygowania zeznania, wyznaczając mu w tym celu termin tygodniowy.

Do art. 6 ust. 4.

§ 7. Wniosek urzędu skarbowego (rewizyjnego) co do ustalenia przez obywatelską komisję podatkową wysokości podstawy opodatkowania powinien zawierać przesłanki, wskazujące na słuszność proponowanej przez urząd kwoty.

Do art. 6 ust. 5.

§ 8. 1. Nie podlegają przekazaniu sprawy o ustalenie wymiaru podatku za ten rok podatkowy, za który już został doręczony nakaz płatniczy podatnikowi, choćby wymiar nie był jeszcze prawomocny.

2. Sprawy zaliczek miesięcznych na podatki obrotowy i dochodowy mogą być przekazywane obywatelskiej komisji podatkowej także wówczas, gdy podatnikowi doręczono decyzję, o której mowa w art. 129 ust. 4 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

Do art. 7 ust. 2.

§ 9. 1. Urząd skarbowy (rewizyjny) może, przed wydaniem decyzji przewidzianej w art. 7 ust. 2, umotywowanym wnioskiem przekazać sprawę ponownie obywatelskiej komisji podatkowej, jeżeli orzeczenie komisji zdaniem urzędu niezgodne jest z materiałem przekazanym jej przez urząd albo też ujawnionym w związku z postępowaniem przed komisją i przynosi szkodę Skarbowi Państwa.

2. W tych przypadkach przewodniczący obywatelskiej komisji podatkowej przydziela sprawę do ponownego rozpoznania temu samemu lub innemu kompletowi.

§ 10. Decyzja urzędu skarbowego (rewizyjnego), ustalająca wysokość zobowiązania podatkowego, wydana na podstawie orzeczenia obywatelskiej komisji podatkowej, powinna odpowiadać warunkom określonym w art. 134 ust. 1 dekretu o postępowaniu podatkowym, a nadto powinna zawierać powołanie się na orzeczenie obywatelskiej komisji podatkowej, którym została ustalona podstawa opodatkowania.

Do art. 8.

§ 11. Decyzja urzędu skarbowego (rewizyjnego), o której mowa w § 10, powinna zawierać pouczenie o służącym podatnikowi prawie wniesienia odwołania w ciągu miesiąca po doręczeniu decyzji do właściwej terytorialnie komisji odwoławczej przy izbie skarbowej a nadto, że wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji.

Do art. 9.

§ 12. Obywatelska komisja podatkowa oraz komisja odwoławcza nie są związane w zakresie ustalania wysokości zobowiązania podatkowego przepisami dekretu o postępowaniu podatkowym, w szczególności odnoszącymi się do postępowania wyjaśniającego i dowodowego. Nie stosuje się również przepisu art. 151 tego dekretu.

§ 13. 1. W skład sekcji komisji odwoławczej, rozstrzygającej odwołania od decyzji urzędu skarbowego (rewizyjnego) wydanej na podstawie orzeczenia obywatelskiej komisji podatkowej, mogą wchodzić wyłącznie przedstawiciele: 1) wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast Warszawy i Łodzi), 2) okręgowych komisji związków zawodowych (a w Warszawie — Rady Związków Zawodowych), 3) Związku Samopomocy Chłopskiej, 4) Związku Rewizyjnego Spółdzielni Rzemiosł Politej Polskiej.

2. Przepisu § 16 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 stycznia 1947 r. o organizacji i zakresie działania komisji odwoławczych przy izbach skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 50) nie stosuje się do uchwał sekcji, o której mowa w ust. 1.

§ 14. 1. Przewodniczący obywatelskiej komisji podatkowej zawiadamia prezydium właściwej rady narodowej o utracie przez ławnika (zastępcę ławnika) warunków piastowania mandatu, określonych w uchwale Rady Państwa, przewidzianej w art. 2 ust. 2, jak również o niewykonywaniu przez ławnika (zastępcę ławnika) obowiązków przewidzianych w ustawie z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 219).

2. Przewodniczący jako też ławnicy obywatelskiej komisji podatkowej i ich zastępcy powinni w czasie pełnienia swych czynności postępować bezstronnie bez względu na osobę podatnika i według najlepszej wiedzy i sumienia oraz zachować w tajemnicy przebieg obrad, jak również stosunki podatnika i osób trzecich, o których powzięli wiadomość w związku z piastowaniem mandatu.

3. Przewodniczący (zastępca przewodniczącego) i ławnicy (zastępcy ławnika) obywatelskiej komisji podatkowej, nie będący urzędnikami państwowymi, obowiązani są na wstępie swego urzędowania złożyć następujące ślubowanie:

„Ślubuję, że w czasie pełnienia czynności przewodniczącego (zastępcy pre-

wodniczącego, ławnika, zastępcy ławnika) obywatelskiej komisji podatkowej postępować będę w myśl przepisów prawa bezstronnie i według najlepszej wiedzy i sumienia oraz, że wszystko to, co dojdzie do mej wiadomości w związku z pełnieniem mandatu przewodniczącego (zastępcy przewodniczącego, ławnika, zastępcy ławnika) komisji, a w szczególności wiadomości o przebiegu obrad i o stosunkach podatników zachowam w tajemnicy również po ustaniu mandatu”.

4. Ślubowanie składa się przez powtórzenie słów ślubowania i podanie ręki przewodniczącemu właściwej rady narodowej. O złożeniu ślubowania należy sporządzić protokół, który podpisuje ślubujący oraz odbierający ślubowanie.

5. Przewodniczący obywatelskiej komisji podatkowej zwołuje komisję lub poszczególne komplety i kieruje ich czynnościami.

6. Zwołanie następuje przez zaproszenie wszystkich ławników bądź zastępców kompletu, z oznaczeniem dnia, godziny i miejsca posiedzenia.

7. Zaproszenia dla ławników (zastępców) przewodniczący wysyła w takim czasie, aby one zostały doręczone co najmniej na trzy dni przed posiedzeniem.

8. O niemożności przybycia na posiedzenie ławnik jest obowiązany niezwłocznie po otrzymaniu zaproszenia zawiadomić przewodniczącego, który, o ile pozostało dość czasu, wysyła zaproszenie zastępcy ławnika. W tym przypadku termin przewidziany w ust. 7 nie obowiązuje.

9. Przed rozpoczęciem obrad przewodniczący ustala ilość przybyłych ławników i decyduje o ważności posiedzenia.

10. Obrady są tajne.

11. Do referowania spraw na posiedzeniu i do prowadzenia protokołów mogą być powołani urzędnicy urzędu skarbowego (rewizyjnego).

12. Przewodniczący powołuje zastępcę ławnika do sprawowania obowiązku ławnika w razie niemożności przybycia ławnika na posiedzenie.

13. Ławnik (zastępca) powinien opuścić posiedzenie kompletu na czas narady i powzięcia uchwały, gdy jest rozpatrywana sprawa opodatkowania jego samego lub osoby, z którą pozostaje w stosunku małżeństwa, po-

§ 21. W przypadku konieczności przeprowadzenia oględzin mieszkań prywatnych lustrator społeczny obowiązany jest zwrócić się o decyzję do naczelnika urzędu skarbowego (rewizyjnego).

§ 22. 1. Lustratorzy społeczni nie są uprawnieni do samodzielnego wykonywania następujących czynności:

- 1) dokonywania czynności egzekucyjnych,
- 2) inkasowania należności podatkowych i wystawiania pokwitowań,
- 3) przeprowadzania ogólnego badania (rewizji) ksiąg handlowych, uproszczonych i podatkowych,
- 4) dokonywanie tymczasowego zajęcia i wzięcia w przechowanie towarów i innych przedmiotów.

2. Lustratorzy społeczni mają prawo w przypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 1—4 uczestniczenia w wykonywaniu tych czynności przez władze podatkowe.

§ 23. Lustrator społeczny jest obowiązany na żądanie okazać legitymację wystawioną przez radę narodową przez którą został powołany i delegowany do urzędu skarbowego (rewizyjnego), stwierdzającą jego uprawnienia i określającą urząd skarbowy (rewizyjny), przy którym ma prawo działać.

§ 24. Z każdej dokonywanej czynności lu-

strator społeczny spisuje protokół podpisany przez niego i osoby biorące udział w czynności, w szczególności zaś w przypadkach kontroli ksiąg, oględzin i lustracji przedsiębiorstwa.

Do art. 14 ust. 1.

§ 25. Rachunki obejmujące zwrot kosztów podróży i wynagrodzenia za posiedzenia przewodniczący obywatelskich komisji podatkowych, ich zastępcy, ławnicy oraz zastępcy ławników powinni przedstawiać naczelnikowi urzędu skarbowego (rewizyjnego) tego samego dnia po odbyciu posiedzenia. Rachunki te przedkłada naczelnik urzędu do realizacji izbie skarbowej, po stwierdzeniu obecności wystawcy rachunku na posiedzeniu obywatelskiej komisji podatkowej na podstawie protokołu obrad oraz prawidłowości zarachowanych kwot kosztów podróży i diet na podstawie zawiadomień otrzymywanych od powiatowych (miejskich) rad narodowych co do wysokości diet członków rady narodowej oraz ewentualnych zmian ich wysokości.

§ 26. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1947 r. do dnia 30 czerwca 1948 r.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

251

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 28 czerwca 1947 r.

w sprawie czasowego zawieszenia niektórych przepisów rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 1946 r. o prowadzeniu dotychczasowych ksiąg hipotecznych (gruntowych, wieczystych) po dniu 31 grudnia 1946 r. i o urządzeniu i prowadzeniu zbioru dokumentów oraz o postępowaniu w przedmiocie składania dokumentów.

Na podstawie art. LIV § 2 i LXII przepisów wprowadzających prawo rzeczowe i prawo o księgach wieczystych zarządzam, co następuje:

§ 1. Zawiesza się stosowanie przepisu § 10 pkt a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 1946 r. o prowadzeniu dotychczasowych ksiąg hipotecznych (gruntowych, wieczystych) po dniu 31 grudnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 367), jak również § 14 pkt b tegoż rozporządzenia i § 17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 1946 r. o urządzeniu i prowadzeniu zbioru dokumentów oraz o postępowaniu w przed-

miocie składania dokumentów (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 368) w części dotyczącej oznaczenia nieruchomości przez złożenie jej planu i opisu sporządzonych lub zatwierdzonych przez właściwe władze miernicze.

§ 2. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się także do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie tego rozporządzenia, a w chwili wejścia jego w życie jeszcze nie zakończonych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski